



DE RE MILITARI

III

ИОРДАНИЯ

DE RE MILITARI

Журнал за конфликтите в Леванта и Магреб

Автори: Руслан Трад и Александър Стоянов

Място на издаване: София, България

Дата на издаване: 14.04.2016

Сайт на авторите:

www.ruslantrad.com, www.historyofwars.net

Facebook страници:

<https://www.facebook.com/hystoryofwars>

<https://www.facebook.com/intidar.blog.and.news>

Контакти:

ruslantrad@gmail.com

klubvoennaistoria@gmail.com

За заявки за изготвяне на детайлни карти: klubvoennaistoria@gmail.com

Журналят се издава с подкрепата на медийната платформа КлинКлин.

www.klinklin.bg

The logo for 'КЛИН' (Klinklin) features the word in a bold, stylized font. The letters 'К' and 'Л' are black, while 'И' and 'Н' are red. A red horizontal line is positioned above the 'И' and 'Н'.

ПОГЛЕД КЪМ САХЕЛ

В Сахел, една огромна географска област, простираща се от бреговете на Атлантическия океан до Африканския рог, от години тлее конфликт. Районът е древен търговски път, като на него са възниквали едни от най-напредналите и богати местни африкански държави, а днес Сахел е поделен между Сенегал, Мавритания, Мали, Буркина Фасо, Нигер, Нигерия, Чад, Судан и Еритрея. За районът се говори малко в нашите и европейски медии, но той е изключително важен за сигурността в цяла Северна и Западна Африка, а оттам и за интересите на различни европейски държави, най-вече Франция.

След падането на Муамар Кадафи в Либия през 2011, използваните като наемници от режима в продължение на години туареги и тебу, се завръщат в родните си държави – най-вече Мали и Нигер. Със себе си те носят както оръжията и бойните си умения, така и старата идея за установяване на туарегски контрол в района на Сахел. Малко след бунта срещу Кадафи, именно тези бойци подклаждат напрежение в Мали, което така или иначе вече тлее десетилетия наред и скоро северната част на страната, която е предимно мюсюлмански и населена с туареги, пламва. През последните няколко години движения за самоопределение на туарегите се засилват в Либия, Нигер, Алжир... В района на Сахел Франция има отдавнашни интереси и поддържа свои военни части. В конфликта в Мали, както и в Чад, и Нигер, французите се намесват почти веднага по искане на местните правителства, които не могат да се справят с бунтовническите движения. Именно тук идва моментът с българските войници. В края на 2015 година [Париж иска от България](#) изпращането на малък контингент в Мали. Тогава правителството ни отговаря уклончиво, но [в началото на януари](#) са изпратени неопределен брой военнослужещи.

Заради ситуацията в Мали, която се усложнява и влияе на целия регион, както и заради присъствието на наши войници, смятаме за полезно да погледнем към този конфликт тази седмица, наред с постоянния мониторинг на ситуацията в Сирия и Йемен.

В броя тази седмица обръща внимание и на Филипините, където множество бомби, заложили в миналото, заради лоши държавни решения, днес избухват една след друга.

АВТОРИТЕ

Руслан Трад

Журналист на свободна практика с фокус върху Близък изток и Северна Африка. Създател на първия български блог за Близък изток, Intidar, както и на организацията Форум за арабска култура. Водил е лекции за политически движения и процеси в Близкия изток в аудитории на Софийски университет, Нов български университет, Червената къща и Дипломатически институт към МВнР. Пътува често в Близкия изток, като публикува репортажи от Ливан, Югоизточна Турция, Тунис, Ирак и Сирия, а през 2014 заснема филм в Иракски Кюрдистан на фронтовите линии с „Ислямска държава“.

Александър Стоянов

Историк и журналист, *magister cum laude* и настоящ докторант от Лайденския университет в Нидерландия. Отговорен редактор и създател на списание “Военна История” и съосновател на “Клуб Военна История”. Автор на множество публикации, посветени на различни проблеми от военната и политическата история на Европа и Близкия Изток. Автор на единствените подробни карти на български език, проследяващи конфликтите в Сирия, Ирак, Либия, Йемен, Нигерия, Афганистан и Сомалия.

СИТУАЦИЯТА В МАЛИ



Преди да започнем с описанието на враждуващите страни, нека кажем няколко думи за конфликта в Мали.

В момента под северномалийски конфликт или малийски конфликт се разбират военни действия в Мали, избухнали през **януари 2012** година, когато няколко групи започнат сражения срещу малийското правителство с крайна цел независимост или автономия на района известен с името Азауад. Регионът е свързан с империята Гао, която е най-силната държава в Западна Африка през 9 век и остава значителна сила до 14 век, когато териториите ѝ са завзети от кралство Мали. Местните държави са съставени най-вече от туареги, които пък от 17 век с известни прекъсвания, имат автономни райони в Сахел.

Движението за освобождение на Азауад, което е едно от големите туарегски движения за независимост, успява да завземе района през април 2012 година след като от Либия се завръщат туареги, сражавали се на страната на Муамар кадафи като наемници. Месец по-рано, през март, президентът на Мали, **Амаду Туре**, е свален с преврат заради невъзможността му да се справи с кризата. Бойци, обединени в организацията **Национален комитет за възстановяване на демокрацията и държавността**, премахват конституцията и взимат властта. Нестабилността води до загубата на трите най-големи града в северните части на страната – Кидал, Гао и Тимбукту – а туарегското движение обявява изпълнение на зададените цели и спиране на офанзивата.

Един от съюзниците на туарегското движение за независимост е групировката **Ансар Дин**, които се сражават срещу малийската армия (*която разполага с около 10 000 души*). Скоро след изтласкването на армията от северните части на Мали, Ансар Дин започват налагане на крайна форма на ислям сред местното мюсюлманско население (*югът е предимно християнски*), което води до спречквания с Движението за освобождение на Азауад. Други ислямистки движения също се намесват, включително **Ал Кайда**, които виждат възможност да заемат създалия се вакуум на власт в Мали.

До юли 2012 туарегското движение за независимост губи повечето северномалийски градове, които попадат под контрола на радикални групи. В този момент правителството на Мали изпраща сигнал за помощ, с което започва **френската интервенция от януари 2013 година**. Близко 3000 войници са изпратени в Мали. Скоро след това са привикани и части на **Африканския съюз**. През юни 2013 туарегите подписват споразумение с правителството, но през септември същата година бунтовниците заявяват, че правителството не уважава точките от споразумението и самосиндикално го прекратява. Френските сили са все още в Мали, въпреки че има желание те да бъдат изтеглени. Въпреки подписано още едно примирие през февруари 2015 година в Алжир, спорадичните атаки в северните части на Мали продължават, а ситуацията в страната разтърсва цяла Западна Африка.

Кой кой е?



Ал Кайда в Ислямския Магреб (АКИМ)

Най-мощната терористична групировка в Северна Африка, чийто разклонения оперират в **Магреб и Сахел**, участвайки във всички конфликтни зони. АКИМ се основава най-вече на кадри от алжирски произход, но основната ѝ база е съставена от туареги и бербери (в Мали). Организацията има множество членове от Мароко, Тунис и Либия, и се предполага че поддържа тесни връзки с Ал Шабааб в Сомалия (*които разгледахме [в брой 2](#), стр.10*).

Окончателната цел, заявена от АКИМ, е отхвърлянето на светската власт в Алжир и налагането на ислямска държава. С разрастване на конфликтите в Мали, Либия и Западна Сахара, АКИМ търси варианти да проникне и да се наложи в тези зони. **В Либия**, бойците на Ал Кайда присъстват в зоните, контролирани от туарегите и ръководят трафика на стоки и хора през Сахара. Числеността на групировката остава неясна, но вероятно става дума за няколко хиляди бойци, разпръснати под формата на клетки и оперативни групи върху грамадна по площ територия. Лидер на организацията е **Абделмалик Друкдел**, известен и с прякора си Абу Мусаб Абдел Уадуд. През последните няколко месеца, бойците на АКИМ са отговорни за десетки терористични атаки в **Мали** и съседни страни. Бюджетът на организацията се формира от огромния обем на нелегалната търговия с оръжия, дрога, антики и хора в Северна Африка, като само от наркотици, АКИМ са спечелили около 1 милиард долара за 2015 г.



Ал Мурабитун (Пазителите)

Създадена през 2013 г., след сливането на част от MUJAO (*виж по-долу*) и бригадите на **Мохтар Белмохтар**, Ал Мурабитун е малийска терористична група, която оперира както в страната, така и в съседни зони.

- * Важно: да не се бърка с ливанското националистическо движение [Ал Мурабитун](#), основано през 1957 година, както и с джихадистката организация [Ал Мурабитун](#), действаща в Египет под командването на бившия офицер от египетските специални части, Хишам ал Ашмауи.

Групата оперира като клон на АКИМ от 2015 г. Ръководител на групировката е Мохтар Белмохтар, наричан „Неуловимия“ и „Едноокия“ – бивш лидер на АКИМ и участник във войната в Афганистан (1979-1991г.) и Алжирската гражданска война (1991-2002 г.). След като години наред се занимава с **трафик на оръжия и контрабанда**, Мохтар обявява, че напуска АКИМ през 2012 г., за да създаде своя собствена група, която в последствие привлича бойци и от други организации.

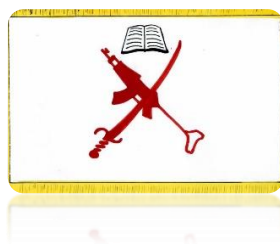
Към момента, числеността на Ал Мурабитун е в порядъка на няколко стотин бойци. Нападенията им през тази година – в **Буркина Фасо и Кот Д'ивоар** - бяха извършени от ударни групи, едната с численост от около 20 души, а другата от трима, което подсказва, че мащабите на организацията не са твърде значителни и атентатите и отвлеченията оставят приоритетен прием за действие.



Движение за единство и джихад в Западна Африка (MUJAO)

Групи́ровката се отделя от АКИМ през 2011г., с цел провеждането и разпространението на джихада в по-широки мащаби в Северна Африка, но към момента дейността им е ограничена в Алжир и Мали. Засилването на групировката е пряко свързано с избухването на гражданската война в Либия през 2011г. и засиления трафик на оръжия, бойци и стоки през Северна Африка.

По време на войната в Мали (2012-2013), MUJAO изигра решаваща роля в унищожаването на бунтовническата държава Азауад и установяването на контролирана от терористите зона в **Северно Мали**, което предизвика и намесата на френската армия, подпомагана от международни коалиционни сили, в които участие има и България. MUJAO оперира основно в **района на град Гао** – основен икономически и транспортен център за целия регион от векове. Там групировката се възползва от **тесните си връзки с местния подземен свят** и ловко се намества в трафика на оръжия и наркотици, особено в контекста на Либийската криза. Лидер на организацията е мавританецът **Хамада Улд Мохамед Хейру**, известен с псевдонима си Абу Кумкум. Числеността на групата остава неясна, но вероятно става дума за няколко стотин бойци, като броят им несъмнено е по-малък отколкото през 2012-2013 г.



Ансар Дин (Бранители на Вратата)

Ансар Дин е туарегска ислямистка организация, формирана от **Ияд аг Гали**, туарегски благородник, авантюрист, бунтовник и в последствие част от дипломатическата мисия на Мали в Саудитска Арабия за периода 2005-2008г. Един от братовчедите на аг Гали - Хамада Аг Хама е сред лидерите на АКИМ, което и обяснява близостта между двете организации, макар Ансар Дин да не е

официално част от Ал Кайда. **Дин са свързани и с МУЖАО** – бившият говорител на Ансар Дин – Омар Улд Хамаха действа като един от ключовите фигури в МУЖАО преди смъртта си през 2014 г. Тези връзки обясняват и високото ниво на сътрудничество между отделните ислямистки структури в хода на малийския конфликт.

Ансар Дин натрупва богат арсенал от оръжия, възползвайки се както от засиления трафик в Сахара (*най-вече от Либия*), така и от атаки срещу конвои на малийската армия. Организацията разполага с **богат арсенал**, както от огнестрелни оръжия, така и от противовъздушни ракети, а употребата на модифицирани за бой пикапи е ключова по време на операциите им през 2013 г. Групиранката разполага с **около 2 000 бойци**.

Ислямско движение в Азауад (МІА)

Групиранката се отцепва от Ансар Дин през 2013г., след френската интервенция. Групата, ръководена от туарега **Алгабас аг Инталла** (*който е от същото племе, от което е и Ияд аг Гали*), заявява, че не подкрепя продължаването на конфликта в Мали и ще търси вариант за сключване на трайно примирие. Групата се обявява против ислямистите и заявява готовността си да се бори с тях в района на Кидал и Менака. За разлика от предимно салафитската реторика на АКІМ, МІА залага на ортодоксална, макар и консервативна версия на исляма. Числеността на групиранката е от порядъка на **няколко стотин бойци**.



Национално движение за освобождение на Азауад (НДОА)

Туарегите водят борба за самостоятелно съществуване още от 1916г., като до момента има поне пет големи бунта (последният през 2007-2009г.).

След провала на бойните действия през 2007-2009, много от бойците от Мали заминават за **Либия**, където стават част от армията на Кадафи. След разгрома на джамахирията през 2011г., голяма част от тези хора се завръщат в **Северно Мали** и се вливат в местните паравоенни структури. Възползвайки се от лесния достъп до оръжия, част от които изнесени от Либия, туарегите се организират в светско движение, чиято цел е да донесе независимост на земите им в Северно Мали. Към тях се присъединяват и дезертьори от малийската армия с берберски и туарегски произход.

По време на войната от 2012-2013г., НДОН първоначално действат съвместно с MUJAO и Ансар Дин, но в последствие влизат в конфронтация с ислямистите, която им коства повечето позиции в Северно Мали. Организацията разполага с **около 10 000 бойци**. Неин ръководител (главен секретар) е **Билал аг Ашериф**, а военните операции се ръководят от **Аг Мохамад Наджем**.

Ганда Исо (Синове на земята)

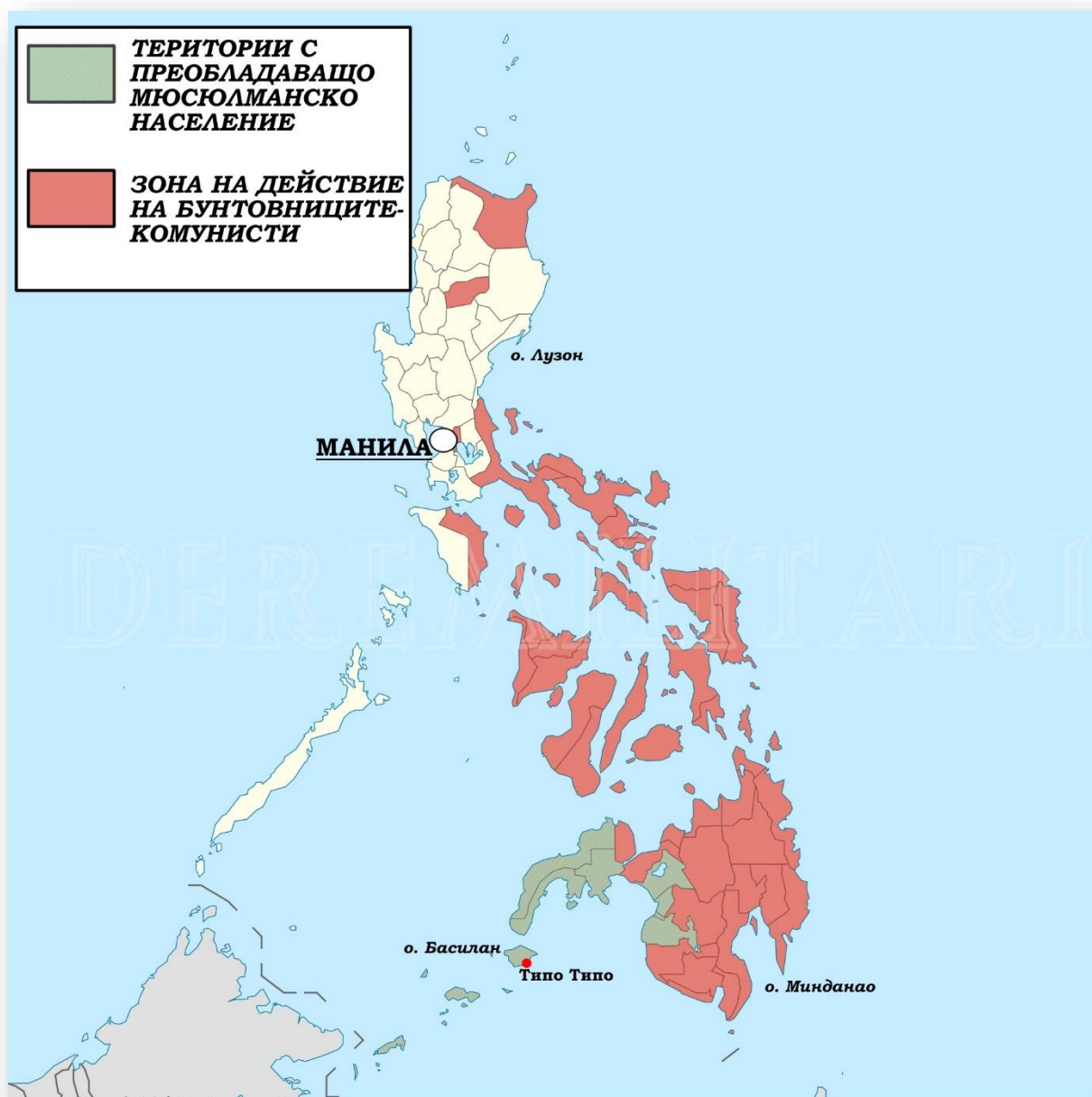
Паравоенната организация Ганда Исо действа от 2009 година и взема участие в сраженията в северните части на Мали. Групиранката е със светски виждания и е в съюз с правителството на Мали. Ганда Исо възниква през 1990-те в резултат на нарастващото напрежение между туарегите и чернокожите общности в района на Гао. Със своята анти-туарегска реторика, организацията вижда като основен враг на държавността в Мали движението за независимост на Азауад. Силите на Ганда Исо са около **1500 души** и са ръководени от **Сеиду Сисе и Амаду Диало**.



Арабско движение на Азауад

Военната организация на **арабските номадски общности** в Северно Мали има около **1000 бойци** и е със светски виждания с националистически уклон. Движението е основано през 2012 година в резултат на военните действия в Мали и основна цел е защита на арабското население в района. Главни опоненти са туарегското движение за независимост, френските сили и групировката Ансар Дин.

СИТУАЦИЯТА ВЪВ ФИЛИПИНИТЕ



Една от най-развиващите се икономики в света, Република Филипини, обхваща над 300 000 квадратни километра площ с население от близо 100 милиона души, принадлежащи към близо 10 различни етнически групи. Въпреки че християнството (католицизъм) е основната религия, останала от над 300 години испанско управление, в страната има е немалко мюсюлманско население. От 1946, когато Манила обявява независимост от САЩ, територията на Филипините често е разкъсвана от конфликти.

Когато говорим за филипински конфликт, всъщност трябва да кажем, че има действащи два вътрешни конфликта, които продължават до днес.

Единият избухва следствие на напрежение между правителството и комунистическите сили в страната, водени от Комунистическата партия на Филипините, Националният демократичен фронт и Нова народна армия. Недоволни от корупцията на Фердинанд Маркос, администрацията на маоистката Нова народна армия се откъсва от Комунистическата партия на Филипините през 1969. Нова народна армия се смятат за наследници на Хукбалахап – Народната антияпонска армия, сражавала се срещу японската окупация през Втората световна война.

Жертвите на конфликта между комунистическите фракции и филипинското правителство са близо 50 000 (към 2015).

Вторият вътрешен конфликт, развиващ се паралелно с първия, е между правителството на Филипините и народът моро. В него, освен желанието за независимост, са замесени етнически и религиозни играчи като бойците на моро и клетките на радикални групи като Абу Саяф. През 1969 политическото напрежение се пренася на терен. Последвалите сепаратистки действия на моро са причинени от **клането в Джабида** на 18 март 1968 година, когато близо 70 бойци на моро са убити от филипинската армия при операция за връщане на контрол върху източните части на провинция Сабах. Заради това, че клането не е документирано, някои смятат, че то никога не се е случвало, въпреки доказателствата за обратното. След клането започва конфликт, отнел живота на над 150 000 души в предимно мюсюлманските райони на Филипините. През 1960-те университетският преподавател **Нур Мисуари** основава Националния фронт за освобождение на моро, който се превръща в основна сила в югозападната част на страната. Историята на моро е свързана с множество опити за борба срещу чуждо управление - от испанската колонизация преди 400 години, анексирането от САЩ през 1899 година до японската окупация през Втората световна война. След колониалната епоха моро въстават срещу филипинското правителство.

Кой кой е?

Движение Раджа Сулайман

Филипинската организация Раджа Сулайман е основана от **Ахмед Сантос** през 1991 година. Неслучайно силите на Раджа Сулайман са съставени предимно от филипински християни, приели исляма. Рожденото име на Ахмед Сантос е Иларион дел Росарио Сантос III. Той приема исляма докато работи в Саудитска Арабия през 1991 година. Той е арестуван няколко пъти заради съмнения, че участва в планиране на атаки, като в момента се намира в затвор във Филипините, след като през 2004 в дома му са намерени експлозиви и планове за терористични атаки. Смята се, че той е предаден отвътре – по данни на полицията са дадени 500 000 долара на двама филипинци, които са споделили данни за местонахождението на Сантос.

В момента Раджа Сулайман е основна сила в конфликта във Филипините, като бойците на групировката са обучавани и финансирани от свързаните с Ал Кайда организации Абу Саяф и Джемаа Ислямия. Движението носи името на Раджа Сулайман III, мюсюлмански лидер от Манила, живял през 16 век, който се е сражавал срещу испанците по време на колонизацията на Филипините.

Джамаа Ислямия

Ислямистката групировка разполага с над 5000 бойци и действа на територията на Индонезия, Филипините, Сингапур и Тайланд. Основната цел на организацията е налагането на ислямска държава в Югоизточна Азия. През 2002 година е обявена за терористична организация с резолюцията на ООН.

На първо време Джамаа Ислямия е транснационална организация с клетки в Тайланд, Сингапур, Малайзия и Филипините. Това означава, че въпреки малкото бойци, организацията може да нанася удари с терористични атаки. Една от тези атаки беше през 2002 в Бали, други през 2003 в хотел „Мариот“ в Джакарта, атентата срещу австралийското посолство в Индонезия през 2004, през 2005 отново в Бали, когато загиват 20 души, а над 100 са ранени, през 2009 в хотел „Риц-Карлтън“ и „Мариот“.

Джамаа Ислямия е основана през 1993 година и е наследник на антиколониалното движение Дарул Ислям, действащо през 1940-те години в Индонезия. От 1969 двама от последователите на Дарул Ислям опитват да съживят дейността на движението, но неуспешно – Абу Бакър Башир и Абдуллах Сункар са арестувани от индонезийските власти по време на програма за прочистване на крайни фракции, водена от президента Мохамед Сухарто. След освобождаването му, Башир и неговите последователи заминават за Малайзия през 1982 година, където набират бойци от Малайзия, Сингапур и Филипините. Горедолу в този период групата започва да се нарича Джамаа Ислямия, но официално е основана в началото на 1993 от Абу Бакър Башир и Абдуллах

Сунгкар, докато се укриват от индонезийското правителство. Когато пада правителството на Сухарто през 1998 година, двамата се връщат в Индонезия, а Сунгкар осъществява връзка с Ал Кайда на Осама бин Ладен. Насилствените операции на организацията започват при избухването на местните конфликти в Малуку и Посо. През 2004 Башир създава Индонезийския съвет на муджахедините, за да свърже различни ислямистки групировки. Тренировките, финансирането и оперативните връзки между Джамаа Ислямия и други групи като Ал Кайда, Абу Саяф, Раджа Сулайман и Ислямския фронт за освобождение, съществуват с години. Много от лидерите на Джамаа Ислямия са или арестувани, или убити от индонезийските антитерористични части, Отряд 88.



Абу Саяф

Една от най-ефективните групировки във Филипините е джихадистката организация Абу Саяф, базирана на островите Голо и Басилан в югозападната част на страната, където повече от четири десетилетия групи на народа моро се сражават за независимост.

Абу Саяф е смятана за особено жестока организация и е отговорна за едни от най-кървавите терористични атаки на Филипините. При един от атентатите през 2004 година, загиват близо 120 души. Към 2012 се смята, че бойците на групировката са около 300 (*1250 през 2000 година*), но малкият брой активни бойци се допълва от огромната терористична мрежа, с която се предполага, че разполага Абу Саяф.

Групировката се финансира през частни донори, но и с отвличания, трафик на наркотици. Един от съюзниците на джихадистите е организацията 14K – група триади, базирана в Хонг Конг, която е втората по големина престъпна организация на триадите с над 25 000 членове. Лидери са Абдуджик Джанджалани, Хадафи Джанджалани, Радулан Сахирон, Исnilон Хапилон и Махмур Джапури, от които живи към момента са единствено Хапилон и Сахирон. Въпреки че организацията години наред е сътрудничела с Ал Кайда, през 2014 година се присъединяват към „Ислямска държава“.

Ислямски бойци за свобода на Бангсаморо

В конфликта между моро и филипинското правителство, който продължава вече четиридесет години, действат редица играчи. Един от тях е организацията Ислямски бойци за свобода на Бангсаморо, базирана в Минданао и основана от Америл Умбра Като. Бангсаморо е автономен район, установен след постигане на примирие между Ислямския фронт за освобождение и филипинското правителство след 14-годишен мирен процес.

През 2008 Като се отцепва от Ислямския фронт за освобождение, които се съгласяват на само на автономия за моро и основава своята група. Според правителството на Филипините „Бангсаморо“ разполагат с около 400 бойци, но според самата групировка, силите ѝ са около 5000 души.



Ислямски фронт за освобождение на моро

Ислямския фронт за освобождение е сепаратистка организация във Филипините, бореца се за автономия на народа моро от централната власт в Манила, действаща в югозападната част на страната. В миналото опонент на организацията е правителството на Филипините, но днес координират действията си срещу Абу Саяф и Ислямските бойци за свобода на Бангсаморо.



Нова народна армия (ННА)

ННА е въоръженото крило на **Филипинската комунистическа партия (ФКП)**, създадено през 1969 г. Основната цел на организацията, която е подчинена на маоистката идеология, доминираща комунистическото движение на Филипините е, да предизвика народна война, която да доведе до диктатура на пролетариата.

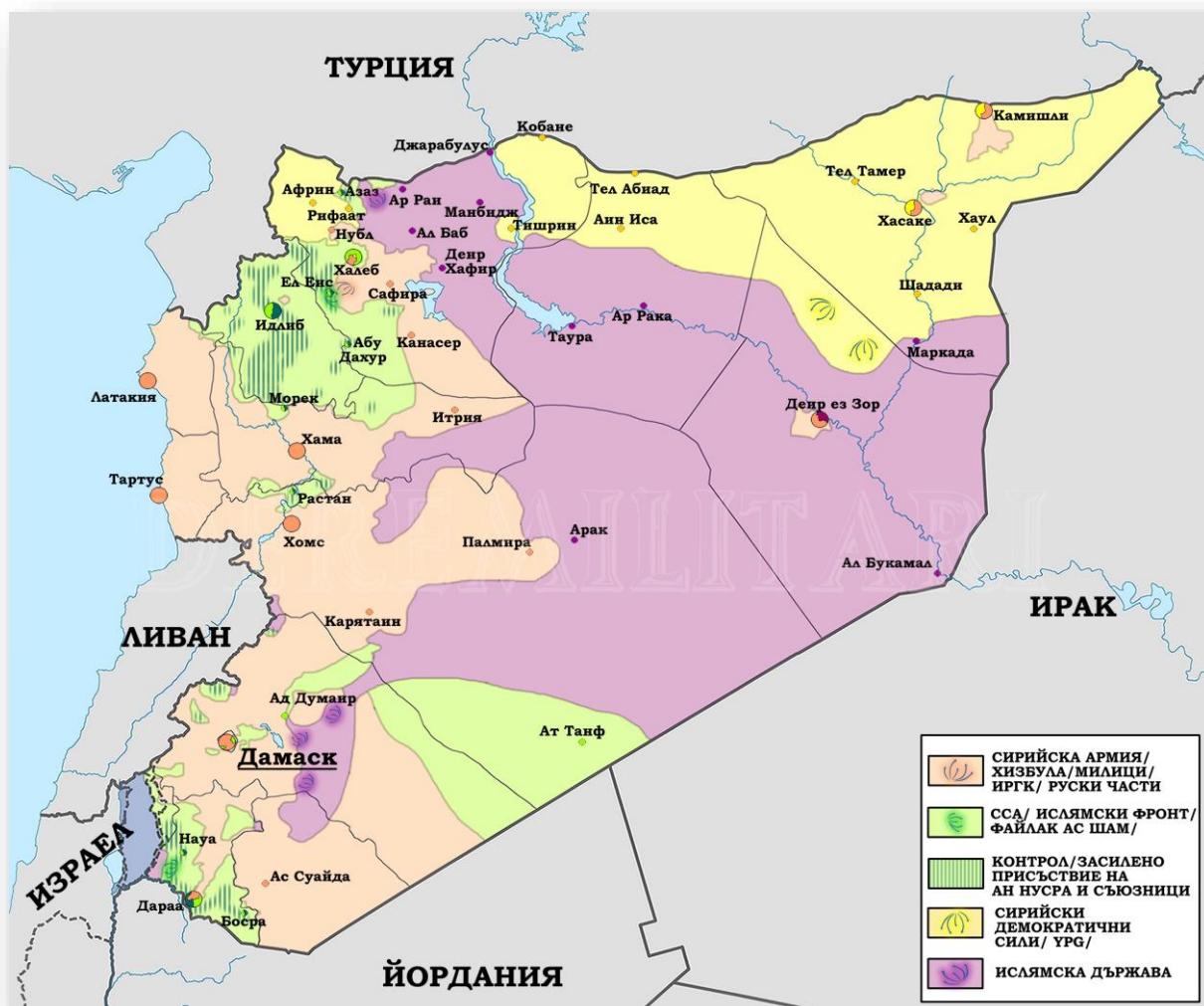
Към 2014 г., числеността им е оценена на 3 200 бойци. Организацията се намира под покровителството на Китай, от където получава редовни доставки на оръжие и боеприпаси. През годините икономическата база на ННА се е променила значително, като през последните години все повече се доближава като методика на финансиране до мафиотските организации от тази част на света, като например китайските Триади.

Рекетът, изнудването и трафика на оръжие, наркотици и стоки са се превърнали в основни пера в приходите на организацията, която разчита и на дарения от местни бизнесмени, получени доброволно или чрез принуда. Управленската структура на ННА е тясно свързана с тази на ФКП. Начело на цялата организация стои политбюро, съставено от осем души, което надзирава 26-членен ЦК. Главата на комунистическата йерархия е **Хосе Мария Сисон**, който в момента се намира в Нидерландия, където процесите срещу него се подновяват периодично. На ниво бойни единици, ННА разполага с два основни типа формирования – SYP – звена от 8-15 бойци, занимаващи се с инфилтрация, пропаганда, подривна дейност и убийства и RPM – отряди от 50-100 бойци, който са гръбнака на полевата военна структура, защитавайки зоните, контролирани от ННА, както и военните им бази в джунглите и планинските райони. В по-специални ситуации, организацията създава „**клетки-лястовици**“, от 3-5 души, които да извършват убийства с висок профил в градска среда.

Още:

 [Communist Party of the Philippines and its New People's Army](#)

СИТУАЦИЯТА В СИРИЯ



Северозападен сектор

След като на 8 април бунтовническите части успяха да изтласкат „Ислямска държава“ (Даеш) от **Ар Рай**, Даеш предприе широкомащабна контраофанзива, която продължава и в момента (14 април). В следствие на действията на джихадистите, бунтовническият анклав на **Азаз** вече е разчленен на две части, като Даеш контролира Кафр Ган, Кафр Шуш и Икида, разположени по границата с Турция. По на изток, бунтовниците загубиха Кантитра, Татумус и Рагибия, както и Сандара, Каракуз и Кадриш. Същевременно, **опозиционните части**, съставени от местни милиции, отряди на ССА и Ислямски Фронт се сражаваха

както срещу бойци на Даеш, така и срещу части на YPG в района на **Шейх Иса**, като всички атаки към ключовия бунтовнически пункт към момента са отразени.

Без всякакво съмнение, **анти-бунтовническите операции на YPG** около Азаз и Маре спомагат най-вече за офанзивата на Даеш, което рязко контрастира с подчертаната (досега) курдска враждебност към джихадистите. Идните дни предстои да се разкрие съдбата на бунтовническия анклав около Азаз, чийто център продължава да е цел на Даеш заради контрола си върху важния ГККП с Турция. Към момента на излизане на журнала (14 април), Даеш щурмуват и градчето Барагида, където части на ССА се отбраняват, след падането на Икида.

В **Халеб** (Алепо) и южно от града, сирийската армия, подпомагана от части на Хизбула и ирански специални части, провежда поредната офанзива срещу бунтовниците, както в самия Алепо, така и в района на **Ал Еис**. Към момента на излизане на журнала няма директна промяна спрямо позициите от миналата седмица.

Южен сектор

Борбата за **Джабал Бутум**, **Думаир** и пустинните зони източно от Дамаск продължава. На 8 април Даеш отвлече 300 работници от циментената фабрика близо до Думаир, като част от тях в последствие бяха екзекутирани.

В брой 2 на De Re Militari е публикувана информацията за 250 изчезнали войници, тъй като това беше наличната информация към излизане на броя на 7 април. Впоследствие стана ясно, че са отвлечени работници и техният брой е 300.

Атаките на Даеш срещу електроцентралата **Тишрийн** бяха отразени, но въпреки това заплахата за бунтовническите части и правителствените войски в сектора остава, а Даеш отново успя да съедини основните си владения със своя анклав, действащ северно от **Суайда**.

Даеш претърпя и един **сериозен провал** – анклавът ѝ западно от **Дараа** бе свит до първоначалните си размери, след като поредната бунтовническа офанзива, подкрепяна от Нусра, изтласкаха „Мъчениците от Ярмук“ от **Шам ал Джаулан** и Тасил. Следващите дни ще покажат дали офанзивата ще донесе допълнителни поражения за Даеш или бунтовниците и Нусра отново ще обърнат силите си срещу правителствените части, които контролират около 40% от град Дараа, както и ключовия път, свързващ града с Дамаск.

В Ярмук край Дамаск, Даеш атакува бунтовническите позиции, с цел да завземе напълно кварталът заедно с палестинския бежански лагер там.

В планините **Каламун** продължават сраженията между части, верни на Ислямска държава и Нусра.

СИТУАЦИЯТА В ЙЕМЕН



През последната седмица събитията в Йемен минаха най-вече под знака на сражения по съществуващите фронтови линии, които нарушиха подписаното по-рано примирие.

Сили, лоялни на президента **Абд Раббу Мансур Хади** се сражават с **хутите** в провинция **Мариб**, източно и северно от държаната от бунтовниците столица Сана. Бунтовниците хути и техните съюзници, лоялни на сваления президент Али Абдула Салех напреднаха в нощта на 11 срещу 12 април в района на **Саруан**, в Мариб, и завзеха важни хълмове в района.

7 войници бяха убити, а 15 ранени в **Саруа** при бунтовнически атаки, откакто примирието влезе в сила в нощта на 9 срещу 10 април. Има сблъсъци и в **Нихъм**, североизточно от Сана, докато бунтовниците твърдят, че са изправени пред атака на силите на Хади в областта.

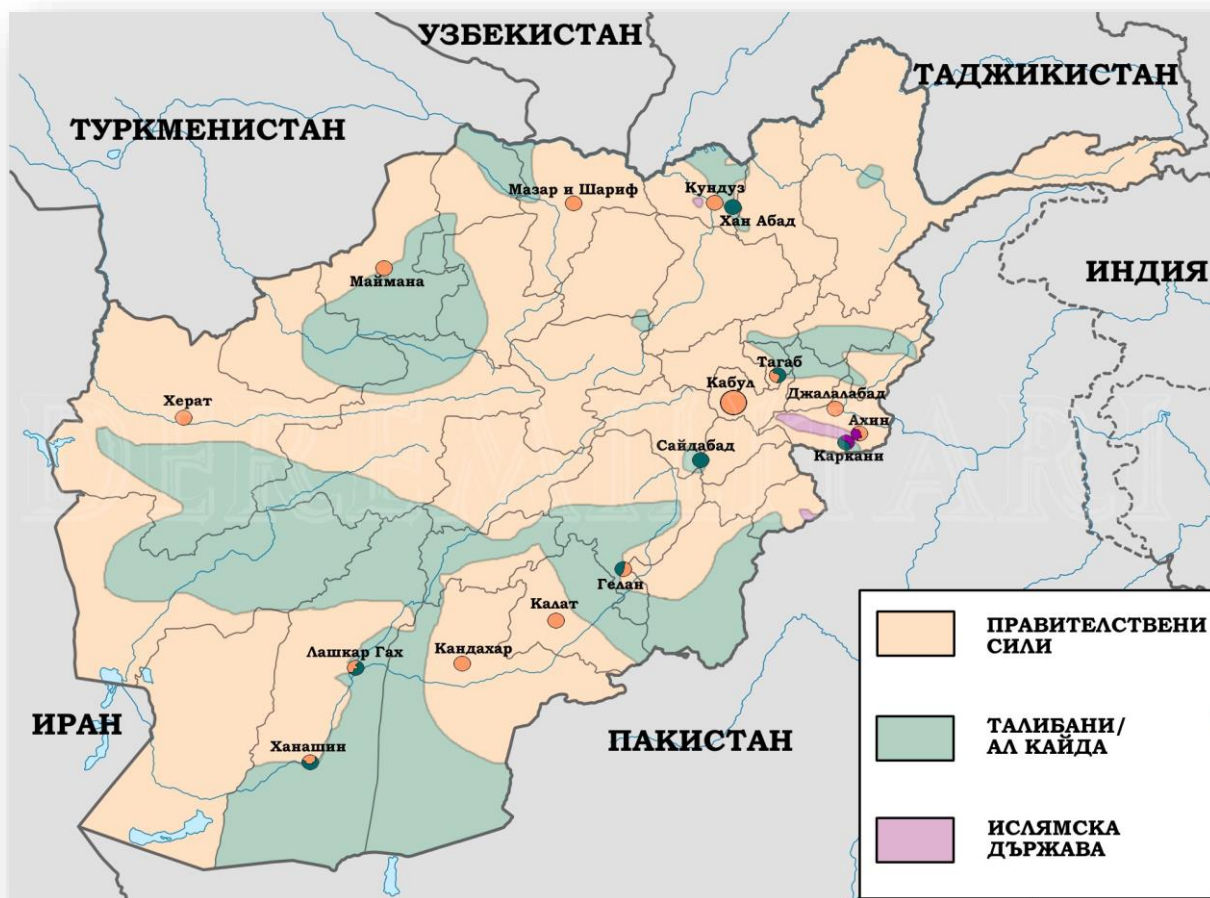
1 войник беше убит, а 9 ранени при бунтовническа атака близо до южния град Байхан, в близост до Мариб. Говорителят на бунтовниците, Мохаммад Абдулсалам предупреди в изявление, че „продължаващите военни действия застрашават мирния процес и намаляват шансовете за провеждане на предстоящия диалог в Кувейт“.

Нарушенията изглежда не обезкуражават ООН, които подкрепят мирните преговори в Кувейт през следващата седмица, предвидени за 18 април.

Именно с приближаващите преговори в Кувейт са свързани най-тежките сражения около Йемен. Дипломатическата война върви на пълни обороти, като **Саудитска Арабия** е притискана заради нанасянето на въздушни удари, влошаващи **хуманитарната криза** в Йемен. **Иран**, от своя страна, продължава да изпраща помощи на хутите в северните части на страната.

Тези действия влошиха хуманитарната обстановка – **над 80% от населението** на Йемен вече се нуждае от помощи, а инфраструктурата е почти изцяло разрушена, което доведе до големи проблеми с доставките на **питейна вода**.

СИТУАЦИЯТА В АФГАНИСТАН



В [брой 2](#) описахме подробно враждуващите страни в Афганистан към момента. Тази седмица най-важното събитие е обявяването на **офанзива от страна на талибаните** – нещо очаквано през последните седмици. Офанзивата носи името на мулла Омар, един от основателите на движението на талибаните. Очаква се „Операция Омари“ да засегне най-вече богатата на опиум провинция **Хелманд**, но и централните райони на Афганистан.

Още:

[!\[\]\(c6747d08ffcbb3c0701a343df825d2f1_img.jpg\) US military admits al Qaeda is stronger in Afghanistan than previously estimated](#)

Брой 3 на журнала De Re Militari излезе в напрегната обстановка не само по фронтовите линии в Близкия изток, Африка и Азия, но и на дипломатическия фронт. По време на издаването на броя (14 април) се състояха **три важни срещи** – в **Ню Йорк** за Йемен, в **Женева** за Сирия, както и в **Истанбул**, където се срещнаха представители на държавите-членки на Организацията за ислямско сътрудничество. Напрежение има в политическия живот на **Ирак** – нещо, което вероятно ще засегнем в следващия брой.

Резултатът от тези срещи тепърва ще се види като отражение на терен.